

ikke, at han har gjort det ved denne Bejlighed, men selv om han har det, og selv om han har været fuldt vel vidende om, hvad han rimeligvis har været, at man ikke maa give en Tidsfrist, er der dog den Mulighed — og den bestyrelses jo af det foreliggende — at Manden i et Øjebliks Forvirring har givet denne Tidsfrist, men ganske kort derefter har fortrudt den. Det er jo faktisk, at han har været fremme mindst 2 maasse 3 Gange for at indkalde Vælgerne uden at give en Tidsfrist. Det tyder paa, at Manden har fortrudt den Bux, han efter saa mange Vidners samstemmende Forklaring har begaaet. Fejlen kan han jo have begaaet i Tankeløshed, i Forvirring eller sligt. Jeg skal ikke dable ham derfor, ej heller mislende ham for ikke at have kendt Lovens Ord. Men selv om han har handlet korrekt ved tidligere Bejligheder, beviser det ikke, at han har handlet korrekt ved denne Bejlighed. Med Henhyn til Virningen af den satte Frist ifølge Tingets Praksis gav det ærede Medlem for Stubbeløbing (H. S. Larsen) en længere Udvikling, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa. Men jeg skal saa — nej, det vil jeg ikke gøre, jeg vil ikke under denne Sag „saa“, men jeg skal over for det ærede Medlem anføre hans egne Ord under hans tidligere Ordførerstab ved Valgene i 1881—82. Angaaende Aarhusvalget siger det ærede Medlem i Rigsdagstidenden Sp. 698: „Naar man tilføjesætter Loven, maa Beviset for, at det ikke har skadet, paahvile den, som vil hævde et Valgs Gyldighed trods Loven; man vil ikke kunne bevise den negative Omstændighed“. Nu vil jeg ganske rolig lægge Bevisbyrden for, at det ikke har skadet, over paa Mindretallet, og saa vil jeg sige, at selv om det bevises, at det ikke havde skadet — det vil omtrent være umuligt — ville de dog ikke kunne bevise, at det ikke kunde have skadet, og der skal et meget stærkt Bevis til for at godkende et Valg som dette over for et saa flagrant Brud paa Valgloven, som denne beviste Frist er. Det kan ikke paalægges Flerparten at staa flere Dplysninger angaaende denne Ting. Dernæst kom det ærede Medlem for Stubbeløbing ind paa, at de Folk, der havde stemt oppe paa Tribunen, alle sammen have været adspurgte om, hvorledes deres Afstemning var foregaaet. Dertil kan jeg sige, at det ved jeg ikke noget om. Der foreligger derom kun en Politibetjentsrapport eller en Sognefogedrapport, og de ere for mig ikke noget som helst Bevis. Det ærede Medlem for Stubbeløbing kom lige som det ærede Medlem for Ælsens ind paa

en Sammenligning mellem dette Valg og Valget i Nørresundby, der blev afgjort i Foraaret 1895. Jeg er ikke inde i, hvorledes det Valg blev afgjort, men da jeg har hørt det ærede Medlem udbille dette Valgs Historie, vil jeg tage Sammenhængen, som det ærede Medlem har udbillet den, og tro, at den er korrekt. Jeg vil da sige, at det er den nærværende Sag aldeles uvedkommende. Det beviser kun, at dette Ting rimeligvis har stadfæstet mange Valg, der skulde have været forfaste, og det beviser ikke, at vi skulle undlade at forfaste dette Valg, naar det trænger dertil.

Jeg bliver nødt til, medens jeg har Ordet, at gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem for Aarhus (Kjell), som i Gaar havde Ordet efter mig. Han oplyste, at vi i Flerparten ikke af den Omstændighed, at Borgmester Thiele havde Bisterne eller Papirerne i sin Haand, kunde slutte noget om, at Afstemningen var afsluttet. Jeg skal dertil svare, hvad jeg enten har eller i alt Fald burde have gjort opmærksom paa, at Borgmesteren selv har afgivet den Forklaring, at han samlede alle Bisterne og med dem i Haanden begav sig op paa Tribunen. Det er jo rimeligt i Henhold til Borgmesterens egen Forklaring at tro, at naar han kom op paa Valgtribunen, har det været med de samlede Bister i Haanden. Der foreligger ikke noget som helst om, at det skulde være spredte Bister eller enkelte Bister, han havde i Haanden. Vi maa huse paa, at han ikke er en ensfoldig Lægmand i Forhøret, men en gammel, kyndig Forhørsdommer, der selv har aflagt Forklaring. Naar det altsaa bliver oplyst, at det ene Vidne efter det andet forklarer, hvornaar han har været paa Tribunen, og hvad han har haft i Haanden, vil det gaa op for ham, hvilken Betydning det har at bevise, at han ikke har brugt det Ord om den halve Time paa det Tidspunkt, da Afstemningen blev sluttet, og heller ikke paa Tribunen i sin Egenstab af Valgbestyrelsens Formand, men at han muligvis har brugt det paa et tidligere Tidspunkt. En saa kyndig Mand som Borgmester Thiele vilde dette jo hurtigt være faldet i Øinene. Hvis det altsaa ikke havde været med samtlige Valglister i Haanden, han optraadte, vilde han selv som Vidne have sagt, at der her maatte foreligge en Fejltagelse. Han vilde vel som Vidne have sagt: Den første Gang, jeg var paa Tribunen, havde jeg ogsaa Papirer i Haanden, men det var kun enkelte Bister, thi jeg brugte den Fremgangsmaade, at efterhaanden som Bisterne kom, tog jeg dem i min Haand og gik rundt med dem hele Tiden. D'Her. kunne altsaa ikke